

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

PREUS DE SUBScripció

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

PREUS DE SUBScripció

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'AFER GARIBALDI

—Ja ho veus, Napoleó, com més anem menys valem.

LES SENYORES D'AVUI

—La mà de la nena em demana? Jo que em creia que volia la meva, i fins m'havia tallat els cabells a la moda!

Per causes independents a la nostra voluntat no podem publicar aquesta setmana l'article de l'Angel Samblancat

Contrast

Tots som bons, segons nosaltres mateixos. No hi ha persona, per criminal que sigui, que no es pensi ésser bona. Emperò, la bondat és qualitat que un és el menys indicat per jutjar-se-la. I menys encara per a dir-ho; car, no n'hi ha prou en dir-ho i pensar-ho: s'ha de semblar-ho. I per això, el millor és ésser-ne. Tenir el bé per norma, pensar cada vegada que un va a obrar, amb si el resultat d'aquell acte perjudicaria a algú. Si no ho fa, cal que es pensi que no ho és; perquè ningú li tindrà.

Dic això, perquè es dóna un cas molt greu. Se'n diu que uns treballadors despedits de la "Hispano Suiza", varen anar a pidolar almoina als treballadors que sortien de "La Maquinista Terrestre y Marítima".

No sé fins a quin punt serà cert això. El que sí s'és que de la "Hispano" n'hi han molts de despedits i en situació molt precària. La gana i la misèria trenen els caps per les cases tentestrals en les famílies.

I mentre això passa als de "La Hispano", els de "La Marítima" fan jornades, no solament de deu hores, sinó que hi han dies que vetllen tota la nit, importants per conseguint, setmanades que passen de 40 duros.

Ignoren, potser, que en el cas dels seus germans de treball s'hi poden trobar ells algun dia? Els hi vindria gaire bé? Què pensarien dels altres si el cas es donés?

Se'n dirà que els altres, de trobar-se com ells, també ho farien. No ho nego, perquè és possible. Més encara, és probable. A tant ha arribat la manca de solidaritat i l'enduriment dels cors.

Un té de començar, i el mèrit està en ésser el primer en fer l'obra bona, car repetir-la, si és bo, no ho és tant.

Mireu, doncs, treballadors de "La Maquinista", pels vostres companys, que no fareu res més que mirar per vosaltres mateixos. Ja que tots són contra nosaltres, no vulguem convertir-nos en enemics dels nostres germans de treball. Deure nostre és, si no per altruisme, per l'egoisme de si el dia de demà fóssim nosaltres els necessitats.

Què fer? No rebassar els límits de la jornada legal de vuit hores, que tant ens va costar conquerir i tant la desfiguren, perjudicant als altres.

JOSEP ROCHE.

La glòria

La glòria—deia Campoamor—és molt poca cosa. Tot el que s'ha disfrutat, tot el que s'ha posseït, no val res. Es abans de la possessió que val. Quan es desitja, quan no es té, quan està lluny. Quan encara és inaccessible, quan el triomf és un somni, és quan es fa cobdiciar. Llavors és bonica la cosa aimada, llavors la vinginitat té color de lliri blanc.

neau" d'en Zak. Es el "pendant"—ens deia. Efectivament, no sé per quin coeficient exacte de precisió artística del gust de les escultures d'en Fenosa, s'acosten tant de les telles de l'Eugenio Zak, una de les més fortes personalitats que exposa en el Saló.

L'Enric Quintana és el refinament que petja per traduir la sensació d'un anímament interior que no és sempre ben clar: la psicològia, tan freudiana, de les persones i, sobretot, de les noies de París.

Un magnífic tors d'en Marius Vives, orna una de les entrades del Saló. Els parisenques consideren ja a en Vives com un fruit seu: ero cabdal. Entre les vibracions parisenques en Vives composa, per exemple, les figures i frisos que exposa en el mateix Saló i que parlen empordanès amb els gestes. París no ha fet més que aguantar la sólida personalitat d'en Vives.

I, finalment, hi ha en Gargallo, l'indiscutible Gargallo, la persona mimada del públic parisenc.

Hi ha, també, altres catalans, altres escultors, més hom sap que no tot ésser vivent és senyalat pel dit d'un Déu.

En la pintura hi han dues solides pedres de toc catalanes: en Vidal Salichs i en Salvadó. És una vera llàstima que en Vidal Salichs no hi tingui més que dues telles! Però en Vidal no és soci oficial del Saló i és sols la seva virtut artística que el plaça en el cenacle. Res de tot el Saló no té una sombrança, ni d'aprop ni de lluny, amb l'art d'en Vidal. En Vidal i en Zak, ajuntant-hi la Chana Orlof, són les personalitats més sobresortints de l'exposició. En Vidal presenta dues composicions a la volta d'una construcció que pot qualificar-se segons l'encertada expressió d'un crític d'aci, de base ciclopica. La fermesa desafia tots els segles. La pintura d'en Vidal no produeix pas una associació d'idees. En el domeny del seu art, no hi ha més que el brollament d'una personalitat, elaborant i disposant materials de construcció sortits exclusivament del contacte amb la realitat viva. Es el que jo en dic l'art d'avui.

En Salvadó és la persona que amanya el temps del segle i n'espremeix el suc contradictori i edificant. Els personatges d'en Salvadó criden als que els observen. I per arribar al fet, treu la tècnica de la realitat mateixa: la vibració és la seva sola companya. En Salvadó és una reixida característica del segle xx.

Per el "clou" català del Saló, no és pas apartat pels artistes catalans. Tots són tan sòlids, que les característiques catalanes en resten secundàries per a semblar només una picanta faceta del seu universalisme. Mes, en el fons, cal felicitar-se'n. Car la Chana Orlof, aquesta bohèmica russa que, fa cinc anys, ens mostrà el seu esperit subtil i la seva inquietud espiritual en una exposició feta a les "Galeries Dalmau" (llavors al carrer de la Portaferrissa), presenta soles obres catalanes: el rotllos de sandanes, els porrons clàssics, a través el seu prisma universal i universalista. En les composicions de Chana Orlof els porrons no tenen pas la caràcteristica d'un signe bocànic com, als ulls dels profans, tenen aquests excellents útils quan els pinta algú que el seu ancestralisme ha fet donar-los-hi la seva estricta i eròtica graficació primera.

Davant la valor universal de l'art i dels artistes, la vista "universal" que del paisatge i de l'esperit català en dóna Chana Orlof, porta a la realitat el caràcter ideal que és de desitjar per Catalunya: un ben característic recó del món.

ANTONI PENA.

Xinerries

Renoj, els xinesos, si que estan fumuts!, no es poden entendre i fan el tossut; els del Nord es batzen amb els que hi ha al Sur i a cada escomesa hi ha ferits a munts i morts a dotzenes i pobles caiguts, cremats per les flames i ofegats pel fum. A Shanghai arriben les tropes d'en Sun Xuan-Fang, que és home de caràcter dur i cabdill aceríssim que mai no és vençut, i tement palissa de la gent que duu a Shanghai tremolent demanant ajut. A Hankow hi entren fermes i resolts revolucionaris d'aquells que són durs de pelar, i alhora de Canton vinguts, porten més carpanta que un exèrcit rus d'aquells que fa dies allà, a Port-Artur foren del dejuni una altra virtut. Res, que es veu que a Xina s'és fet un garbuix que no hi ha qui pugui desfer aquell nus, que potser que a Europa li dongui un disgust. A mi que els xinesos es treguin els ulls, cosa és que la sento, però plorar no puc, car mai, val a dir-ho, foren del meu gust; i demés els pobres es troben tan lluny... Prò si que m'alarmava que per l'aldarull els xinesos fugin, el que trobo just, de l'horrible lluita que els té a tots retuts, i en altres països cerquin un xopluguig. No mereix fixar-s'hi el fet conegut de xinesos pobres, magres, secs i bruts, per les cantonades venent als transeunts quatre ximpleries de papé i bambú? Com a casa nostra, sempre hi han hagut milers de xinesos dels del cabell curt, però que porten cuà més llarga que un ruc, a mi m'espavera pensar que tots junts poguessin un dia obrir també els ulls i, vulguis no vulguis, dar-nos un ensurt. Que són molt pacífics, mansos, sords i muts els xinesos nostres? Negar-ho no puc; mes, també els autèntics ens semblaven curts i ara ens espaviven de llargs que han sigut.

FLOK.

EL PECAT

Un interessant article de Manuel Bueno, publicat el dia 7 d'aquest mes, a l'"A.B.C.", de Madrid, ens convida a parlar d'una qüestió que ha estat relativament poc meditada, que potser convé plantejar davant dels que serenament estudien els problemes fonamentals d'Espanya, que, al nostre entendre, s'hi relaciona d'una manera essencial.

El senyor Bueno, amb el permís de la censura de la capital, diu que els principis democràtics no poden morir, i que, tant a Itàlia com a Espanya, s'hauran de tornar a implantar un dia o altre; però que per això és necessari que la instrucció pública realitzi una obra de capacitat ciutadana, que permeti conèixer l'opinió del país.

Això d'esperar la solució del problema espanyol de l'extensió de l'escola primària, ha estat el tòpic ingenu d'una pila de generacions i de partits.

Es una fórmula simplista que entra fàcilment pels ulls, que comprèn tothom sense cap esforç, i que aconsegueix la simpatia popular.

Per altr apartat és innegable que en el fons ha de tenir una positiva influència en els destins i en el grau de civilització d'un poble, perquè els coneixements que dóna la instrucció, posats a les mans de les classes econòmicament inferiors, situen a aquestes a un nivell

d'igualtat de condicions amb les classes adinerades, facilitant així la realització de l'equitat social.

Però nosaltres voldriem aixecar la veu i cridar l'atenció sobre el fet de què la vella manca d'adaptació dels governs espanyols a un règim polític de democràcia, té unes altres arrels més fondes.

A tot arreu del món, el veritable règim democràtic consisteix en la màxima fidelitat amb què el poder públic respon als sentiments i a les necessitats de la nació.

En cap lloc s'ha vist que aquests sentiments i aquestes necessitats s'hagin expressat pel poble d'una manera raonada, argumentada, és a dir, amb l'auxili d'aquells elements que, en més o en menys, dóna la instrucció; així en els casos dels admirables plebiscits de les grans democràcies modernes, la manifestació popular es conté en fòrmules sintètiques previament elaborades pel Govern.

El rigor, els sentiments i les necessitats d'una nació no neixen sobtadament, en un dia determinat, sinó que són fruit d'una llarga evolució, filla de les diverses vicissituds de la història i de les condicions geogràfiques en què viu.

Ara bé, les característiques peculiars d'Espanya han nascut també en una llarga evolució, condicionada per les transformacions dels temps i pels elements del territori nacional.

En la història i en la realitat de cada dia, aquesta manera d'ésser d'Espanya, és a dir, els seus sentiments i les seves necessitats, s'han posat de manifest davant de tothom, sense que el poble hagi parlat ni tan sols hagi formulat expressions concretes i conscientes.

Per tant, no manca, com creu el senyor Bueno, la capacitat d'expressió del poble, ni el coneixement del que deuria expressar, per a què els governs resultin el reflexe fidel de la nació.

El que manca, senzillament, és la conformitat i l'adaptació dels que representen el poder públic i les característiques del país.

Aquesta desvinculació entre el poder i el poble s'inicia a Espanya amb el tsarisme de la dinastia austriaca, segueix, més tard, en el següent període monàrquic i s'afirmà en la restauració del segle XIX.

Tots aquests períodes històrics són una viva demostració de desbordament del poder personal dintre del poder públic, per a ofegar les institucions genuïnament espanyoles, que florien en els diversos regnes ibèrics i que respondien perfectament a llur manera d'ésser.

El pecat de la política de Cánovas i Sagasta no és un pecat de peresa per no haver fundat escoles primàries, com diu el senyor Bueno, és un pecat de persistència en aquesta lamentable separació.

JORDI ROGER.

A la fira literària

Artistes, escriptors i aficionats reunits, Taules d'un "bar" amb pretensions indostàniques. Hora d'autòpsia i dissecació. Algú anomena a en Lluís Capdevila. Un chor general sorgeix per generació espontània. Hom sent, hom diu, hom crida, hom gesticula. Blasmes, greuges, repriminations i anatemes s'agermanen amb els elogis i el reconeixement del merít il·lur. Aquest triomfa. La seva exquisida sensibilitat estètica i el seu temperament artístic d'espirit creador, dominen, als que, potser massa severament, parlen del seu bandarrisme.

En Lluís Capdevila és un dels nostres escriptors a qui més obstacles s'han interposat a llur ascens literari. Hom creu tenir dret a recordar-li aquells quants que tenien una idea vaga d'haver estat blancs; hom li anomena aquells articles que per un ou ferrat ell escrivia i un poca-vergonya signava: tacaríem molt paper si ens distinguéssim en aquest punt.

S'ha estat sempre injust amb en Capdevila. La vida no ha estat per ell ni generosa ni amable.

No deu res a ningú. Ell s'ho ha fet tot.

No s'ha format en els laboratoris de la "Lliga", ni ha percebut cap beca de cap testamentaria extravagant. No l'ha auxiliat ni el Municipi ni l'Estat.

No coneix ni un Institut, ni un Seminari, ni una Universitat. Com fill del carrer, en el carrer s'ha educat. El gran llibre de la vida ha estat per ell el màxim professor. I n'ha tingut prou, i amb ell ha triomfat. Fóra interessantíssim un estudi de la psicologia d'en Capdevila. Per què no es fa? Ha escrit un centenar de novel·les (en català i castellà), llibres grans (també en els dos idiomes), operetes, sarsuetes, comèdies i drames, que encara que algunes en col·laboració de firmes prestigioses i respectabíssimes, sense voler establir jerarquies ni catalogacions literàries, han portat com a pare responsable el nom d'en Lluís Capdevila. I ara ha llançat un nou llibre.

Aquest nou llibre és: "Les memòries d'un llit de matrimoni". L'editor, Climent, home jove i intelligent, amic de les arts i dels artistes, que de la mateixa manera que s'entren amb 300.000 fulles internacionals, organitza una boleftada, s'ha cuidat de la impressió. Llur intervenció garanteix el bon gust i, gairebé, l'exit. I aquest no ha mancat. Era fatal i era necessari.

L'escriptor, Climent, home jove i intelligent, amic de les arts i dels artistes, que de la mateixa manera que s'entren amb 300.000 fulles internacionals, organitza una boleftada, s'ha cuidat de la impressió. Llur intervenció garanteix el bon gust i, gairebé, l'exit. I aquest no ha mancat. Era fatal i era necessari.

Les lletres catalanes estan enfarragades i embafades de cànlangs felins i melodies més o menys dolces. La carriñoneria, el patufisme ens estaven avergonyint.

No discutirem la bondat pedagògica d'aquest sistema literari destinat als infants, però cal reconèixer que no tots estem a les beceroles

— qui s'hi sap amb certa recança per part nostra — i hem de felicitar-nos que un amic nostre, que en Lluís Capdevila, hagi escrit "Les memòries d'un llit de matrimoni". El títol ha estat parverat a la gent; francament, no hi trobem el per què. Un llit de matrimoni és quelcom enternidor i agradable, és el creixeu i multipliqueu-vos; està admès per tots els canons i tots els dogmes, és la fecundació i el deslliurament. En un llit de matrimoni hem nascut, i en un llit de matrimoni és possible que morim. "Les memòries d'un llit de matrimoni" és el llibre d'un jove vell, o d'un vell jove, com vulgueu, és aquest, potser, el seu únic defecte: un exèrcit d'amargor i recargolat escepticisme. Això sí, ornat amb un bell llenguatge: un català suau, afrancesat, harmoniós, polít, avellutat.

La descripció dels "environs" de Madrid, està escrita amb una grapa tan sols comparable amb qui n'ha pogut tan intensament percepce les belleses.

El llibre és obertament demoledor, pamphlet, d'iconoclasta elegant i aristocràtica. Com diem abans, potser una mica massa trist, ja que l'autor sembla no tenir fe en res.

Aquest llibre, junt amb els atreviments dels d'en Pla i amb els de les rares gracies d'en Santamaría, han de situar l'actual moment de les nostres lletres. En aquest temps de "charleston" i de "jazz-band", de balls idiotes i músiques amb ritme trencat, hauria estat dolorós que els nostres escriptors s'haguessin produït amb les mateixes extremitats i ganyotes que els negres.

MANUEL PARES.

A conseqüència dels últims atacs dels separatistes irlandesos, al quarter de la guàrdia civil, el Consell Executiu de l'Estat Lliure d'Irlanda, ha declarat l'estat de guerra.

Aquests irlandesos semblen xanguets; sempre belluguen!

A Rumania el rei està greument malalt. Diuen que el seu fill Carol vol donar un cop d'Estat.

Voleu dir que el poble el seguiria? I un be!

Continua sense solucionar-se la vaga dels mineners.

Els minaires diuen que per morir-se de gana treballant, val més morir-se sense treballar.

Això és una vaga de vida o mort. All fi triomfarà els minaires. Sempre triomfa la raó.

A la Xina han organitzat un batalló de mig millo de soldats, per batallar en contra dels bolxevics.

Ja els han enredat com uns xinos!

D'aquí no diem res, tot va bé, tothom treballa (menys els que no tenen feina).

Si això és pau,

val més dormir.

L'accio: al peu d'una casa en construcció. La vista: dos homes morts a terra, per haver-se trencat la bastida.

La paraula: (dos paletes, entre ells).—Després diran que el treball vivifica.

A l'atri de l'església de Santa Maria del Mar ha mort un home de fred i de gana.

Deuria trucar a la porta, li dirien "Déu l'empar", i té. No l'ha emparat ni Déu ni Santa Maria.

Es projecta a Madrid un homenatge a l'Antoni Zozaya.

Que Zozaya deixi d'escriure més carriñeries i que li facin tots els homenatges que vulguin.

Un estudiant anglès ha mort en un "match" de boxa.

No cal amostrar-s'hi. Si en lloc de lluitar amb un cafre com ell, aquest jove s'haguessés abraçat amb els llibres, no hauria estat k. o. Però la qüestió és no estudiar.

A Madrid ha mort el periodista republicà Manuel María Iglesias.

Què ho fa que tots els Iglesias són anticlericals? Ignasi Iglesias, Pau Iglesias, Emili Iglesias, Manuel María Iglesias...

Briand ha dit:

"Itàlia ha de reconèixer que les seves baralles familiars han arribat massa lluny i cal que cessin."

Les seves baralles familiars? Ah! Sí. Matteotti, Améndola, Zamboni...

D'"El Debate":

"Abans d'acabar el primer trimestre de 1927, s'ha d'anar amb calma cap a la normalitat." Amb calma? Com més aviat millor.

Aquest número ha estat visat per la censura

Imperat a Camp na i L'E-quaella, Olm, 8, Barcelona

UN TROS DE PAPER.

donc compte de tot allò que poi desperiar idea del vici d'el crí, i may se ha pres la molestia de averguer si la funció que fan al teatre es ó perillós per sa filla.

Aquest home, aqueus homes passan per molt hon-

esta, per molt racional.

Tot lo de aquell temps diu que era molt bò, i en aquell temps són avis amban a menjor la sopa de aquella frare que ella no ha comprat los bens.

Aquests són los que abay genegan al parlar del Papa, i els que en 1848 lo posaran com un drap tort i li deyan niquet i carboner. Ara se lamentan del poc respecte ab que les tracten "equí gatis".

Aquests homes de bò, son los que se desfan en impropietats contra los que desfiran veuler abolida la pena de mort, sens saber que si etxa pena fos justa, ningú la merdaria mes que ells, que se averguençen de la mare que va parir, de que los que les enjendran, que infamien als pobres que fan lo mateix que sos pare: que malabifan un règim polític que los ha fet persones, i que tenen deprivat lo escàpol de cor que maluguayan! los posaren sense meridori ni necessari.

Parteius de un que ha mort, y mentre os estareu desfan pintando lo que va parir en una llarga agonía, ella es- un pensant a la ganya de lo hereu.

No dugau per que may planyin à la noya innocent on-

guadada, al que per sua bondat ha sigut víctima de una estafa; al pobre carregat de criatures... no, lo home de bò se contesta.

— Perquè era tonto

— Perquè s'én fiata.

— Qui se fer casar?

Confessó la veritat. Planyo à tots los homes, per dolents que los hagin fet la educació i la naturalesa; però entre los homes dolents, los primers són cert homes de bò, y los que jo playo menys, perque los que mes perill corren de rets castigats per las lleys escritas en las societats.

Jo estic segur de que en concepto de alguna de ella dech passar per un monàstic, y esta es una de les poques alegrías meves.

N'hi ha moltis de aquells que mantenen en parent pobre, cosa que ningu ignora quant succeeix: perquè com sols fan per la gent si sapiga y lo sabedor la gent no la consola prou del sacrifici que fan, lo pobres parent no paga ab molts amargures.

N'hi ha deixa de tots que regalan manto ó corona de que

deixi un parol que "l'hi tornar roig devant de

la gent, ó per cosas semblants.

Aquests certes homes de bò que parlo, són per tot lo mateix, en la nostra terra com en les altres, y es rassa que durarà: perque es de ingratis y egoistas, que com es sa- bu, feu lo primer que hi haguer en lo mòn. Ella es una pro- ba de que el desarrollo moral de la humanitat se troba enc- mat en grans àries y tal volta per alto los responys institu- tives.

No deplo que molts dels qui'm heixican, coneixen-

més d'el que es de exemplar de la espiritu, així com crec també

que pochs de aquelles homes me llegaran; perquè molts de

ells ni saben llegir català ni los agrada llegir res més que

les cartas de negocis y les notícies de prems corrents

Jo sé que podria continuat parlant de questa mala

llengua. més de si asquerosa y estic desitjant tra- remelo de entremes.

* Academ i malviste fassin certis homes de bò!

X

GRAN TEATRO DEL LICEO

FAVORITA

Ja hi tornem a ser! Que ja feya massa tempa que te- niam la festa en peu!

Li Liceo sembla un d' aquells circos entreràmies; que

sempre miran quin mal podrà fer y que posan als pares en

lo dur compromiso de ditar mes castelladas que bates.

L' INGLÈS

ESPOSICIO DEL TALLER AMBUT

Bertran, mira'l leu retralo! Que be l'han tret!

canta, fins al extrem de esborrar completament lo cantabil. En lo tocó que mereix un aplauso, es en la romana del tercer acte.

Casi tots los concerts produeixen una dissonància poc agradable. Lo final del segon acte en particular es inaguantible de la corda alta essent mes senyal y de molt més efecte per la seva veu subjectar a lo escrit. Pero encara més: los andantes terminan generalment ab una "fermata", abon l'autor acostuma a escriureu an a p'droces, que vol dir al cantant: vesté mator, fassí! i qui vulga o lo que l'u vaja millor à la veu. Qui no s'auria pensat que al arribar aquí la Sra. Flory demanaria el mencionat registre que la tragéu d'apuros? Bertran, no seyor, vinga acaba de p'dro; que per ella es lo mateix que acabarbo com to rosari de la aurora! En volen saber res més?

Es Morato, que no cansem de

EL NOSTRE TRIOMF

El senyor Esteve al seu fill.—I pensar que aquest diari m'ha donat cinquanta set anys de disgustos!

EL DIA 18 DE DESEMBRE

Numero 3.000

de
La Campana de Gracia
57 anys d'existència

Per a festejar tan senyalada data, sortirà
LA CAMPANA DE GRACIA vestida de
festa amb un gran

Número extraordinari

Illustracions d'en "Picarol", Segrelles,
Opisso, Calsina, i reproduccions de famoses
làmines aparescudes en la mateixa
CAMPANA

Text dels nostres redactors. Col·laboració
d'en Santiago Rusiñol, Gabriel Alomar, Josep Burgas, Emili Junoy, Pere Corominas, "Amichatis", Rovira i Virgili, Angel Pestaña, Marius Aguilar, Francesc Madrid, etc.

: 16 planes, algunes d'elles a varíes tintes

UN TROS DE PAPER.

Aquest quadre perteneix a la escola del pla de palau. I es degon termé a algunes llochs que donan a comprender que l'autor ha estudiat molt de la escola flamenca. Aquell té de manegat, no desobreix.

Altro quadre de gran idea és el de la pessa. Figures es bertran gegant d'un ull a molles. En nostre concepte, es lo pensament mes colossal de tota la exposició.

També es mal passament lo d'no quadrat en lo que es'hi veu riu mes que dos o tres lapidades claroles, y que segons se estableix es imitació de la pintura antigua.

Y aquella placa de toros? Aquell cap de toro que consta de tots los seus membres separats per l'arena, no pòt tenir mes expressió; l'autor d'aquel caball, no pòt ser mes real, la bravura de la fiesta no s'pòt veure millor; la animació en las gradas, no pòt ser mes patent. Lo gran mèrit d'aquell quadre, es que en ell l'autor ha sapigut retratuar a quan tenia vuit o nou anys, que no es podia retrobar.

En fi, una còpia dels Comuners, David venjançant de Goliat, Macbeth sterret davant de las paricions de les víctimes. Prometeu tent l'altre esforç per fer fugir lo buitre, Betsabé, prenen lo bany, sorprèsada per David, i altres qui, son quadros dignes de ser vistos.

De escultura y arquitectura també hi han obres acabadissimes. Enigmàtiques cripis són en gran número, com per exemple la famosa d'una dona que degon lo nom i nostra ciutat, la casco del gegant Goliat, una ossosi d'un pollassore que s'presum que va ser menjat per romans, signa del Diari universal, etc., etc.

Confesem que 'na' va agradar molt i molt la exposició, per no poder fer més que recomanar al public que la veu i veurà, ja que les dimensions del períodich so permeten ferne mes detallada explicació.

P.D. BUNYEGAS.

Los vistes van abundants y ben trobals y foren aplaudits.

Liàstima que 'na' actors no posseïn de la seva ma, lo que debian pera que la pessa lingües! èxit que era d'esperar!

«No han vist la lejosa conferencia de la Confiança? Ja's dich que hi ha una plassa de toros, para rifar a quatre quartos el billet, que se vende ganes de que al mitj de la estiu pera anar a cridar! Otro toro! otro toro! Dicx això, perqüe las figures són tota la plassa en rifa, es de lo mes ben fet en lo seu gènero, tant per las proporcions, com per las actituds gens forsadas.

EPIGRAMAS.

A la disposició seva,
diuen tots al rich Miret,
y això que may ha tingut
disposició pera res

L' batxa que li vaig prometer
per dir missa a matinada.

Què'm dona? Si això es un ciri!

Homo, bé diguix batxa.

P.D. BUNYEGAS.

CHARADA.

Ma primera en tots los boscos
acostuma tenir un loch:
ma primera y ma segona
de una primera es un tres.
Tots son primers, i sevora
de molt y estimable autor.
que no es pot negar
al caball ho dir 'noy
Ma segona per si sola
es tant necessari mot,
que de segú, en tots los libres,
lo troven infinitos cops.

Ja lo tor volant no n'iro
com si fos un elector.
Xradistas, ensenyame,
que no es tisch per mes rabens.

Solució de la charada anterior.
ARMARI

Solució del gorroglific anterior.

GEROGLIFICH.

ANUNCI.

LO XANGUET.

ALMANACH PER 1866.

IL·LUSTRAT PER T. PADRO

T. RECUT PER

BUNYEGAS, PITARRA, GATELL

y altres que no volen ser coneguts.

Costís multitud de dibujos y caricaturas ilustradas y composiciones que fan esquinarase de riure.

TOT AIXÒ PER UN RAL!!

Còmprane!

Ara dissimila.

E. B. — Cesáreo Miralles.

Barcelona 1865.—Imprenta de Narcís Ramírez y Companyia. Passeig de Escudellers, número 4

SÍMILS.

«En què se sembla 'l sol a un ou?

En que 't'pon.

«En què se sembla la lluna a una hora?

En què te quatre quarts

NÚMERO 31.

I. LOPEZ, EDITOR, (Barcelona).

DIUMENGE 17 DESEMBRE 1865.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer Amplo, 22.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

—

LIBRERIA ESPANYOLA

DE I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Amplo, 22 y Rambla del Riu, 30.

BARCELONA.

UN TROS DE PAPER.

Pero aquell mateix home recomana molt a sos fills lo respecte a la família y s'escandaliza de veure molt pales que no saben criars.

Converteix aquest home de be'l egosme en una esmalta virtut; p'reque sempre està dibuit que no 'vel feia res, y es en efecte, no perque respecti los interessos del altres, sino perque no vol que ningú l' amobi.

Lo dia que el govern li aumenta la contribució, es cosa de sentirli malbar a los farans de Madrid als qu'hi ha estat venerant fins allavars; diu mal de los diputats qu'el mateix beugit, per congraciarse al gobernador; irona contra lo sistema constitucional que lo 'ha treu del estat miserabile i indigno en que viuren sos pares, y després de xerrar una hora sobre totas las cosas que se refereixen a la governació de l'Estat, se desfiga ab vernous i xemencia contra los que s'ocupan de coses politicas.

Es veritat que ell de politica sols se parla quant'hi ha, can la butaca, y si bé sempre predica l'ordre y la obediència al gober, cada vegada que lo gober'nell 'el ha volgut morir, creu que 'z mésener que se acaben aqueixas frases y que lo que es'hi està crevant la cisa, per encareixarlos quant se'hi està crevant la cisa, per dirlo a molt a la mida.

—Veig que les sevses màximes son molt bones y no es'hi exclusivament les interessa, no han igualat certes persones incompatibles ab los caracters fredamentals: calculadors de p'rau, que s'aparten de la moralitat y de la honestitat.

— Ara que 'n vulguia, se farà 'picar y tundra que pagarho al priu que lo digua.

Ahora lo temps dels frances

— Oh, lo temps dels frances

Tot aquella canalla de qui parlo s'afagua que si tornava a haber frances, ab las mateixas condicions que anterius, los jornalers traballarien més barato, iells seguiran pagant de frances y tot, se 'ls diria don fulani, la aristocracia no l'admiraria.

— Ara que 'n vulguia, se farà 'picar y tundra que pagarho al priu que lo digua.

Ahora lo temps dels frances

— Oh, lo temps dels frances

Tot aquella canalla de qui parlo s'afagua que si tornava a haber frances, ab las mateixas condicions que anterius, los jornalers traballarien més barato, iells seguiran pagant de frances y tot, se 'ls diria don fulani, la aristocracia no l'admiraria.

— Ara que 'n vulguia, se farà 'picar y tundra que pagarho al priu que lo digua.

Ahora lo temps dels frances

— Oh, lo temps dels frances

Tot aquella canalla de qui parlo s'afagua que si tornava a haber frances, ab las mateixas condicions que anterius, los jornalers traballarien més barato, iells seguiran pagant de frances y tot, se 'ls diria don fulani, la aristocracia no l'admiraria.

— Ara que 'n vulguia, se farà 'picar y tundra que pagarho al priu que lo digua.

Ahora lo temps dels frances

— Oh, lo temps dels frances

Tot aquella canalla de qui parlo s'afagua que si tornava a haber frances, ab las mateixas condicions que anterius, los jornalers traballarien més barato, iells seguiran pagant de frances y tot, se 'ls diria don fulani, la aristocracia no l'admiraria.

— Ara que 'n vulguia, se farà 'picar y tundra que pagarho al priu que lo digua.

Ahora lo temps dels frances

— Oh, lo temps dels frances

Tot aquella canalla de qui parlo s'afagua que si tornava a haber frances, ab las mateixas condicions que anterius, los jornalers traballarien més barato, iells seguiran pagant de frances y tot, se 'ls diria don fulani, la aristocracia no l'admiraria.

— Ara que 'n vulguia, se farà 'picar y tundra que pagarho al priu que lo digua.

Ahora lo temps dels frances

— Oh, lo temps dels frances

Tot aquella canalla de qui parlo s'afagua que si tornava a haber frances, ab las mateixas condicions que anterius, los jornalers traballarien més barato, iells seguiran pagant de frances y tot, se 'ls diria don fulani, la aristocracia no l'admiraria.

— Ara que 'n vulguia, se farà 'picar y tundra que pagarho al priu que lo digua.

Ahora lo temps dels frances

— Oh, lo temps dels frances

Tot aquella canalla de qui parlo s'afagua que si tornava a haber frances, ab las mateixas condicions que anterius, los jornalers traballarien més barato, iells seguiran pagant de frances y tot, se 'ls diria don fulani, la aristocracia no l'admiraria.

— Ara que 'n vulguia, se farà 'picar y tundra que pagarho al priu que lo digua.

Ahora lo temps dels frances

— Oh, lo temps dels frances

Tot aquella canalla de qui parlo s'afagua que si tornava a haber frances, ab las mateixas condicions que anterius, los jornalers traballarien més barato, iells seguiran pagant de frances y tot, se 'ls diria don fulani, la aristocracia no l'admiraria.

— Ara que 'n vulguia, se farà 'picar y tundra que pagarho al priu que lo digua.

Ahora lo temps dels frances

— Oh, lo temps dels frances

Tot aquella canalla de qui parlo s'afagua que si tornava a haber frances, ab las mateixas condicions que anterius, los jornalers traballarien més barato, iells seguiran pagant de frances y tot, se 'ls diria don fulani, la aristocracia no l'admiraria.

— Ara que 'n vulguia, se farà 'picar y tundra que pagarho al priu que lo digua.

Ahora lo temps dels frances

— Oh, lo temps dels frances

Tot aquella canalla de qui parlo s'afagua que si tornava a haber frances, ab las mateixas condicions que anterius, los jornalers traballarien més barato, iells seguiran pagant de frances y tot, se 'ls diria don fulani, la aristocracia no l'admiraria.

— Ara que 'n vulguia, se farà 'picar y tundra que pagarho al priu que lo digua.

Ahora lo temps dels frances

— Oh, lo temps dels frances

Tot aquella canalla de qui parlo s'afagua que si tornava a haber frances, ab las mateixas condicions que anterius, los jornalers traballarien més barato, iells seguiran pagant de frances y tot, se 'ls diria don fulani, la aristocracia no l'admiraria.

— Ara que 'n vulguia, se farà 'picar y tundra que pagarho al priu que lo digua.

Ahora lo temps dels frances

— Oh, lo temps dels frances

Tot aquella canalla de qui parlo s'afagua que si tornava a haber frances, ab las mateixas condicions